

UNA EXCURSIO PER BEN POC NO ESDEVE UNA TRAGEDIA

Encara sota els efectes del nerviosisme i la preocupació, intentaré d'explicar tan breument com sàpiga, el què s'esdevingué durant l'excursió que el dia 3 d'octubre l'Associació de Pensionistes i Jubilats férem a la Côte Vermeille, a França.

La sortida fou a les 7 del matí sota un cel que ja amenaçava pluja però que ni de molt lluny ningú no podia sospitar el que succeïa hores més tard. Enfilàrem l'autopista tranquil·lament però en sortir del restaurant per seguir el viatge cap a La Jonquera començà a ploure intensament, com mai jo havia vist. Amb tot però arribàrem a la duana sense cap novetat malgrat la forta pluja i la tramuntana que bufava de valent. Un cop ja dintre França seguïrem el viatge envers Le Boulou i Argelès on estava previst de visitar la tomba del poeta Antonio Machado, però ja fou impossible de baixar de l'autocar: la carretera i els carrers de la població estaven ja intransitables per l'aiguat, i deguérem conformar-nos amb les explicacions de l'hostessa. També estava previst de fer un recorregut a peu per aquesta vila on es podia visitar la residència dels reis de Mallorca, del segle VII i l'església del segle XVII a més dels seus típics carrers i port, però fou impossible; l'aiguat i el fort vent ho impediren, seguint el viatge cap a Banyuqs-sur-Mer, per Port Vendres que tampoc poguérem visitar i on hi ha el monument als morts, de Maillol, seguint amb forces dificultats tot resseguint la costa per arribar a Cerbère on després dels tràmits fronterers tornàrem a entrar al nostre país per anar a Llançà, vila marinera i turística com tothom sap. Aquí la cosa ja empitjorà encara més. Encara no feia mitja hora que estàvem al restaurant on anàrem a dinar, quan ens avisaren que calia treure l'autocar d'on estava aparcats: la riera s'havia desbordat i corria perill de ser arrossegat cap a mar.

Els carrers estaven ja tots inundats així com la part baixa de les cases. La pluja no minvava, al contrari, cada cop era més forta. Dinàrem a les fosques, només poguerem disposar d'espelmes que ni tant sols ens permetien de veure què hi havia dins els plats; això no obstant, hem de dir que el menjar fou excel·lent i abundant.

Acabat el dinar i un si més no ja tots nerviosos, ens reunírem a l'espaiós saló tot esperant notícies de la situació. Fou llavors que uns quants decidírem de sortir al carrer per saber quina era la situació. L'espectacle fou com per fer témer el pitjor: els carrers tots annegats d'aigua, la riera desbordada i el port ja mig enderrocat per l'aigua que baixava de la riera i la força de les grosses onades de la mar que poc a poc anaven avançant cap a les cases properes, ja gairebé inundades als baixos; contenidors i cotxes amuntegats i arrossegats per la forta riuada. Amb la Francesca Cuquet intentàrem de trobar una farmàcia però ens digueren que calia travessar la riera doncs la més propera era a l'altra banda de Llançà, cosa que era impossible ja que la força de l'aigua ens hauria arrossegat cap a mar. Calia, com fos, anar a la farmàcia ja que una de les àvies necessitava una bombona d'oxigen que normal-

ment sempre acostuma a portar però que aquell dia s'havia oblidat. Per fi uns amables veïns d'una botiga ens deixaren telefonar a la Creu Roja que vingueren ràpidament al lloc on ens trobàvem. Assabentats del cas, ens digueren que només disposaven d'una bombona que no ens podien deixar ja que formava part de l'equip de l'ambulància. Amb tot travessant la riera com poguerem s'arribaren fins a la farmàcia per portar-nos una bombona petita però no pogueren: a la farmàcia no en tenien cap. Llavors, molt amables per cert, ens digueren de retornar cap a l'hotel i que en cas de necessitat els telefonéssim que vindrien amb l'ambulància per assistir a la malalta. Amb els peus dintre l'aigua vàrem retornar a l'hotel explicant els fets i tranquil·litzant a l'àvia. Tots reunits altra vegada, i vista la situació cada cop més angoixosa, decidírem de passar la nit a l'hotel, telefoneant als nostres familiars de La Roca per fer-els-hi saber quina era la situació i per tranquil·litzar-los, tota vegada que estàvem sota xopluc i l'endemà confiàvem de poder sortir de Llançà.

Amb tot però la cosa empitjorava cada vegada més: es feia de nit, la tramuntana no parava i les aigües baixaven cada cop més fortes al mateix temps que les fortes onades de la mar anaven destruint el port. Unànimement decidírem de no moure'ns de l'hotel: avisats ja els nostres familiars i resignats, estàvem disposats a passar la nit com fos tota vegada que la situació empitjorava, però de sobte, serien les 6 de la tarda, el xofer i l'hostessa ens digueren que hi havia una possibilitat de sortir: retrocedir cap a Cadaqués i des d'allí anar a trobar l'autopista que ens permetia de tornar a La Roca. Un si més no convençuts pujàrem a l'autocar i emprenguérem el camí cap a Cadaqués sota la pluja de mil dimonis i ja negra nit, quan gairebé a mig camí ens

PERRUQUERIA
PER A SENYORES
**MARIA
QUINTANA**

Carrer Espronceda, 73
Telèfon 842 00 29
LA ROCA DEL VALLÈS